

Arrest

nr. 228 670 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Square Eugène Plasky 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 november 2019 houdende de weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 november 2019 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2019 komt de verzoekster, van Congolese nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Istanbul (Turkije) met vlucht TK 1943.

De verzoekster legt aan de grensdoorlaatpost haar nationaal paspoort voor waarin een visum is aangebracht, afgegeven door de Belgische autoriteiten in Kinshasa en geldig voor een verblijf van maximum 15 dagen tussen 31 oktober 2019 en 30 november 2019 (visum type C).

Op 2 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving, is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 november 2019 en is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Op 02.11.2019 om 15:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel National Airport,

Werd door ondergetekende, (...)

de mevrouw :

naam N. voornaam Y.

geboren op (...) 1970 te L. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer OP0511338

afgegeven te Minaffet op : 31.01.2019

houder van het visum nr. 012319900 van het type C afgegeven door België

geldig van 31.10.2019 tot 30.11.2019

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : BNL2

afkomstig uit Istanbul International met TK1943 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door België. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken. Ze verklaart ten eerste het Atomnium in België willen bezoeken. Daarna verandert ze van reisdoel en zegt dat ze per trein naar Parijs zal reizen om de Eiffeltoren te bezoeken. Ze kan geen gedetailleerd reisprogramma voorleggen. Het uiteindelijke reisdoel van vandaag verschilt dus van deze waarvoor het Schengenvisum aangevraagd werd."

Op 2 november 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Deze intrekkingbeslissing, die op dezelfde dag nog aan de verzoekster ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"Mevrouw, N., Y.

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

(...) werd (...)

uw visum onderzocht. Nummer 012319900, afgegeven: 01.10.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door België. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken. Ze verklaart ten eerste het Atomnium in België willen bezoeken. Daarna verandert ze van reisdoel en zegt dat ze per trein naar Parijs zal reizen om de Eiffeltoren te bezoeken. Ze kan geen gedetailleerd reisprogramma voorleggen. Het uiteindelijke reisdoel van vandaag verschilt dus van deze waarvoor het Schengenvisum aangevraagd werd.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft de verzoekster aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugnrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enige middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van de artikelen 5 en 15 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad E.G. nr. 562/2006/EG van 15 maart 2006 (hierna: de Schengengrenscore). De verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het enige middel wordt als volgt toegelicht:

“Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Que dans sa demande de visa au Centre Européen des Visas à Kinshasa, la requérante a bien pris soin d'indiquer l'objet de son voyage était de faire du tourisme en France.

Que les autorités belges qui gèrent le Centre Européen des Visas lui ont octroyé le Visa Schengen en mentionnant que l'entrée dans l'espace Schengen devant se faire par la Belgique avec la mention BXL.

Que bien que sa destination finale étant la France, la requérante a compris qu'elle devait obligatoirement entrer par la Belgique. Aussi, elle a pris un billet d'avion avec l'entrée par la Belgique et la sortie par Paris.

Que n'eut-été cette mention confuse « BXL » apposée dans son visa et qui a faire croire à la requérante qu'elle devait obligatoirement entrer par la Belgique, elle n'aurait pas pris ce trajet.

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'il a fourni tous les documents qui étaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- *formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.*
- *un passeport en cours de validité*
- *les documents indiquant l'objet du voyage*
- *les documents relatifs à l'hébergement*
- *les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.*

Qu'elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement ;

Qu'elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Qu'elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que social et professionnel se trouvant au Congo ;

Que s'agissant du document de voyage, la requérante est arrivé en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité ;

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Qu'en l'espèce, le centre européen des visas a délivré un visa valable pour un voyage touristique ;

Que dans la pratique de ce entre, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé:

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche tout simplement d'être passée par la Belgique et d'avoir changé sa destination et l'objet de son séjour.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que la requérante a présenté une réservation d'hôtel en France et un plan touristique pour ce pays. L'objet de son voyage n'a donc pas changé.

Que la requérante a demandé un visa pour faire du tourisme en France, elle a présenté les documents y relatifs et une réservation d'hôtel en France, on ne peut donc pas lui reprocher d'avoir modifié l'objet de son séjour.

Que les éléments présentées par la requérante lors de son arrivée en Belgique mettent suffisamment à mal, les motifs des décisions querellées.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même la requérante avait en sa possession un guide de voyage touristique.

Que pour avoir accès à des centres d'attractions ou des sites touristiques, il n'est pas exigé de réserver un billet car on peut se les procurer sur place.

Que l'objet de son séjour ne saurait être autrement détaillé par un programme, lequel dépend des événements du moment, de la météo, des heures d'ouverture des sites touristiques, de la déserte par les transports publics,...

Que le but du séjour est totalement justifié par le souhait de visiter des endroits touristiques, ce qui ne peut empêcher la requérante de profiter de l'occasion afin de rencontrer ses proches.

Que par conséquent, tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la requérante lors de son audition à l'aéroport.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce ;

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste ;

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour ;

Qu'elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, le centre européen des visas avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa;

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'elle n'est pas signalée aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées à la requérante avant qu'elle ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la requérante sont avérés, d'autant plus que le centre européen des visas s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa ;

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ; Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekster de schorsing vordert van twee onderscheiden beslissingen: enerzijds de beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en anderzijds de beslissing tot intrekking van het visum.

De verzoekster begint haar betoog met een kritiek op de motieven van de beslissing tot intrekking van het visum. In dit kader voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing op duidelijke wijze de rechtsregels aangeeft waarop zij is gesteund. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar de artikelen 32 en 34 van de Visumcode, maar enkel op artikel 34, lid, 2, van de Visumcode.

Artikel 34, lid 2, van de Visumcode bepaalt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De verzoekster geeft te kennen dat de gemachtigde op duidelijke wijze moet aangeven om welke redenen hij van oordeel is dat aan de voorwaarden voor de afgifte van het visum niet langer is voldaan. Zij stelt dat het niet volstaat om vast te stellen dat de betrokkene één of meerdere documenten, die volgens artikel 14 van de Visumcode vereist zijn voor de afgifte van het visum, niet kan voorleggen aan de grens.

Het betoog van de verzoekster mist echter feitelijke grondslag. Zo kan uit de tweede bestreden beslissing op geen enkele wijze blijken dat de gemachtigde zich op decisieve wijze zou hebben gesteund op het feit dat de verzoekster een bepaald document, dat nodig was voor de afgifte van het visum, niet heeft voorgelegd aan de grens. De gemachtigde heeft zich in tegendeel gesteund op de volgende vaststellingen:

“Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door België. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken. Ze verklaart ten eerste het Atomium in België willen bezoeken. Daarna verandert ze van reisdoel en zegt dat ze per trein naar Parijs zal reizen om de Eiffeltoren te bezoeken. Ze kan geen gedetailleerd reisprogramma voorleggen. Het uiteindelijke reisdoel van vandaag verschilt dus van deze waarvoor het Schengenvisum aangevraagd werd.”

De gemachtigde heeft aldus vastgesteld dat het uiteindelijke reisdoel waarmee de verzoekster zich aan de grens aanbiedt, verschilt van het reisdoel waarvoor het Schengenvisum werd aangevraagd. De gemachtigde verduidelijkt in dit verband dat de verzoekster in het bezit is van een visum afgeleverd door België, dat voor een dergelijk visum de voorwaarde geldt dat het hoofdverblijf zich in België dient te voltrekken, terwijl nu blijkt dat de verzoekster België wenst te betreden voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk zal voltrekken. Het determinerend motief is dus niet dat de verzoekster geen gedetailleerd reisprogramma kan voorleggen, maar wel dat de verzoekster haar reisdoel en haar reisbestemming heeft gewijzigd, hetgeen ook blijkt uit haar initiële verklaring dat ze het Atomium wenst te bezoeken terwijl ze later zegt dat ze per trein naar Parijs zal reizen om de Eiffeltoren te bezoeken.

Dit determinerende motief en het besluit dat de verzoekster haar reisdoel heeft gewijzigd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en kan ook duidelijk in verband worden gebracht met de door artikel 34, lid 2, van de Visumcode voorziene voorwaarden voor de intrekking van het visum. Aangezien het visum werd afgeleverd door België, hetgeen enkel kan op voorwaarde dat de hoofdbestemming zich in België afspeelt (cf. artikel 5, lid 1, b), van de Visumcode), en de verzoekster niet betwist dat zij zich aan de grens heeft aangeboden met een reisdoel dat enkel in Frankrijk is gelegen, is deze motivering pertinent en draagkrachtig in het licht van artikel 34, lid 2, van de Visumcode.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dit is de weigering van toegang met teruggedrijving, geeft de verzoekster te kennen dat deze beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd. De Raad kan de verzoekster hierin niet volgen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde op uitdrukkelijke wijze toepassing maakt van artikel 3, eerste, lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevatten deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster in het bezit is van een visum afgeleverd door België, dat zij het Schengengrondgebied wenst te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk zal voltrekken, dat om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum het hoofdverblijf zich in België dient te voltrekken, dat de verzoekster eerst verklaart het Atomium te willen bezoeken en daarna haar reisdoel verandert zegt dat ze per trein naar Parijs zal reizen om de Eiffeltoren te bezoeken, dat ze geen gedetailleerd reisprogramma kan voorleggen end at zij haar reisdoel verschilt van het reisdoel waarvoor het Schengenvisum werd aangevraagd. De betreffende motieven zijn dan ook duidelijk op de concrete situatie van de verzoekster toegespitst. Van een stereotiepe of gestandaardiseerde motivering is dan ook geen sprake. De verzoekster kan, gelet op deze duidelijke motivering, ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet kan begrijpen waarom haar de toegang wordt geweigerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekster verderop in haar uiteenzettingen betwist dat zij haar reisdoel heeft veranderd en waar zij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de documenten die zij heeft voorgelegd, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De betwisting dat de verzoekster haar reisdoel heeft gewijzigd, lijkt in het verzoekschrift zowel op de eerste bestreden beslissing als op de tweede bestreden beslissing te worden betrokken. De verzoekster geeft aan welke documenten zij allemaal zou hebben voorgelegd aan het “

In de mate dat de verzoekster betwist dat zij haar reisdoel heeft gewijzigd, geeft zij te kennen dat zij aan het “*Centre Européen des Visas*” te Kinshasa wel degelijk heeft uitgelegd dat zij naar Frankrijk zou reizen. De Belgische autoriteiten zouden die dit “*Centre Européen des Visas*” beheren, zouden haar uitgelegd hebben dat zij via België, met vermelding “*BXL*”, diende binnen te komen. Daarom zou zij ook een vliegtuigticket met bestemming Brussel en een terugkeerticket vanuit Parijs hebben aangeschaft. De verzoekster geeft aan dat de gemachtigde haar ten onrechte verwijt dat zij langs België is gepasseerd en dat zij haar bestemming en reisdoel heeft gewijzigd. Aangezien zij een visum voor een toeristische reis naar Frankrijk heeft aangevraagd en zij uiteindelijk een reisprogramma voor Frankrijk en een hotelreservatie in Frankrijk heeft voorgelegd, zou de motivering van de bestreden beslissingen foutief zijn.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot de loutere bewering als zou zij de visumautoriteiten te Kinshasa te hebben geïnformeerd van het feit dat haar reisbestemming Frankrijk is en dat deze autoriteiten haar dan hebben uitgelegd dat zij via België diende binnen te komen. Deze beweringen worden echter door geen enkel begin van bewijs onderbouwd. In tegendeel, uit het stuk 8 dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat een informatieblad is dat werd uitgegeven door het "Centre Européen des Visas" te Kinshasa, blijkt dat deze autoriteiten de verzoekster ervan hebben geïnformeerd dat zij, wanneer zij op haar reis meerdere landen van het Schengengrondgebied wenst te betreden, haar visum diende aan te vragen bij de ambassade of het consulaat waar zij het grootste deel van haar voorziene verblijf wenst door te brengen. In datzelfde document wordt melding gemaakt van de ambassade van Frankrijk en van de documenten die deze ambassade vereist voor de afgifte van een visum. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad, en dit wordt niet betwist door de verzoekster, dat het visum werd uitgereikt door België. Verzoeksters bewering dat zij dit visum zou hebben verkregen op basis van een aankomst in Brussel en een vertrek vanuit Parijs, en op basis van een verklaard reisdoel dat zich volledig in Frankrijk afspeelt, kan niet worden aangenomen. Deze bewering alsook de bewering dat zij verplicht zou zijn geweest om via Brussel binnen te komen, zijn immers niet te verzoenen is met de duidelijke bepalingen van artikel 5, lid 1, a) en b), van de Visumcode (*"1. De lidstaat die bevoegd is voor het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over een aanvraag voor een eenvormig visum is: a) de lidstaat op het grondgebied waarvan de enige bestemming van het (de) bezoek(en) is gelegen; b) indien het bezoek meer dan een bestemming omvat, de lidstaat op het grondgebied waarvan de hoofdbestemming van het (de) bezoek(en) is gelegen qua duur of doel van het verblijf"*) alsook met de inhoud van het stuk 8 dat de verzoekster zelf bij het verzoekschrift heeft gevoegd.

De verzoekster toont op dit punt dan ook niet aan dat de gemachtigde zich bij het treffen van de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding zou hebben gebaseerd of dat hij de voorliggende feiten zou hebben miskend waar hij stelt dat de verzoekster haar reisdoel heeft gewijzigd ten opzichte van het reisdoel waarvoor zij haar visum had verkregen. De beweringen van de verzoekster kunnen overigens ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekster eerst verklaarde dat zij het Atomium wenste te bezoeken terwijl zij later verklaarde dat zij met de trein naar Parijs zou reizen om er de Eiffeltoren te bezoeken zonder echter over een treinticket naar Parijs te beschikken. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. De Raad verwijst hieromtrent naar het omstandige verslag van de federale politie, afdeling grenscontrole op de Nationale Luchthaven.

Het betoog dat de verzoekster wel degelijk een toeristisch plan had terwijl zulks eigenlijk door geen enkele rechtsregel zou worden opgelegd, kan geen afbreuk doen aan het determinerende motief dat de verzoekster haar reisdoel heeft gewijzigd zodat het alleszins niet kennelijk onredelijk voorkomt om te besluiten dat de verzoekster haar reisdoel en – omstandigheden niet voldoende heeft aangetoond (tweede bestreden beslissing) en dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (eerste bestreden beslissing).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 34, lid 2, van de Visumcode en van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, is op het eerste gezicht niet aangetoond. Enige machtsoverschrijding of een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet en van artikel 34 van de Visumcode wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat haar de toegang niet kon worden ontzegd omdat zij zich heeft aangeboden met een geldig visum en waar zij op uitvoerige wijze en met verwijzing naar de artikelen 14, 21, 24 en 32 van de Visumcode, toelicht dat zij heeft voldaan aan alle voorwaarden voor de afgifte van dit visum en dat de autoriteiten zorgvuldig hebben gecontroleerd alvorens het visum af te geven, mist haar standpunt juridische grondslag.

Artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

*"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :
(...)"*

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)."

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore) dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en dat luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (...)."

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een

derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (...)."

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt in haar betoog, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing gesteund is, in dit opzicht de verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Waar de verzoekster verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II "Aanvraag" van Titel III "Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa", dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreffen de bestreden beslissingen evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een weigering van toegang met bevel tot teruggedrijving en een nietigverklaring van het visum. De bestreden beslissingen hebben dan ook geen betrekking op een aanvraag tot visum en zij vormen hierop geenszins het antwoord. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en geschonden zou worden door de bestreden beslissingen. Dit artikel brengt ook niet mee dat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, de Belgische autoriteiten bij binnenkomst van deze persoon geen verificaties meer zouden mogen doorvoeren.

Artikel 21 van de Visumcode is geplaatst onder het Hoofdstuk III "Onderzoeken van en nemen van beslissingen over aanvragen" terwijl artikel 24 van de Visumcode handelt over de afgifte van een eenvormig visum. Ook deze bepalingen hebben dus geen uitstaans met de controle die aan de grens geschiedt bij de eerste binnenkomst van een Schengengrondgebied. Ook de verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode is niet dienstig. Dit artikel betreft immers de weigering van een visumaanvraag, terwijl geen van de bestreden beslissing het (negatieve) antwoord betreft van een dergelijke aanvraag.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat bezit een geldig paspoort met een visum type C, de verzoekster nog niet vrijwaart van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekster na een controle van de voorgelegde stukken een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een schending van de artikelen 14, 21, 24 of 32 van de Visumcode is dan ook niet aan de orde.

Tot slot stelt de Raad nog vast dat de verzoekster in de aanhef van haar middel gewag maakt van een schending van de artikelen 5 en 15 van de Schengengrenscodes, doch zij laat na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Dit middelendonderdeel is op het eerste gezicht niet ontvankelijk.

Het enige middel is op het eerste gezicht, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DE GROOTE